

1	2		3	4	5	6	7	8		9	10	11	12	
13		14		15						16				
17			18		19					20			21	
22				23		24						25		
	26				27						28			
29		30				31		32		33				
34	35		36					37	38		39			
40		41		42						43		44		
45			46		47			48			49		50	
51					52	53						54		
55					56				57		58		59	
60				61				62		63				64
65			66				67		68		69			
70		71				72				73		74		
													75	

Keresztrejtvény

Megfejtendő az igevers és az igehely.

Vízszintes:

1. Van ilyen lap is **3. A megfejtendő igevers első része** 13. Internet – röviden 15. Kupac 16. Férfinév Jézus nemzetségtáblázatában, József ukapja – fordítva 17. Előidéző-jét 19. Noé fia, akit megátkozott 20. Becézett férfinév 21. Személyes névmás 22. „A karmesternek: ... fiainak tanítása” 24. „Inkább hordozták ... sátorát és Romfa isten csillagát” 25. A végén okul! 26. Főpap Keresztelő János idejében 28. A kellő idő után érkező 30. Itt hirdette az igét Fülöp – fordítva 33. Noé egyik fia 34. Gépkocsi 36. Izráel egyik bírása, 23 évig volt bírá 37. Igevégződés 39. Másra cserél 40. Összetört hal! 42. Innen származott Mikeás próféta 44. Maró anyag 45. Össze-vissza áraz! 47. Személyes névmás 48. Sokaknak üzent ezen keresztül az Úr 50. Feltéve 51. Perzsa király, aki engedélyt adott a jeruzsálemi templom újjáépítésére – fordítva 52. Noé egyik leszármazottja, aki a Fekete-tenger és Kaszpi-tenger között telepedett le, később a babiloniak egyik szövetségese 55. Az első családfő 57. Jeremiás Moáb elleni próféciájában ez a nép is elpusztul 60. Angliai ital 61. Az ő pásztorai perlekedtek a geráriakkal a bővizű kutakért 63. Jeremiás ezen nép fiainak engedelmségével példálózott Jójákím király idejében 65. Ború egynemű betűi 66. Elme 67. Épület maradáka 69. Crna ... (Montenegro) 70. ... Je-

nő, költő (1907–1938) 72. A kétkedő tanítvány 74. Indiai turistaparadicsom 75. Hollandia

Függőleges:

1. A Biblia szerint „egyszer csak eltűnt” 2. Innen való Ámós próféta 4. Ragaszkodó – fordítva 5. Iráni uralkodó 6. Noé egyik leszármazottja a sémi ágban 7. Az egyik város, amelyre kénköves tüzes eső hullott 8. Kiejtett betű 9. Selyem – angolul 10. ZKI 11. Távolodóban 12. Noé nagyapja 14. Bányajárat 18. Oktat 20. Ok! 23. Ennyi szintes volt Noé birkája 25. Jelentése: kőszikla 27. Izráeli köszöntés 28. Rövid kávé! **29. A megfejtendő igevers második része** 31. Aki a jobb részt választotta 32. Jeroboám ehhez a fáraóhoz menekült 35. Az ő idejében következett be az Agabosz által megjövendölt éhínség **38. A megfejtendő igevers harmadik része** 41. Lót apja 43. Festékszalag 46. Verskellék 49. E napon 53. Ábrahám felesége 54. Nagyon sír 56. Egyforma betűk 58. Vízimadár – fordítva 59. Rózsájáról híres hely az Énekek Énekében 61. Dávid apja 62. ...futó (féltelenkedő ember) – fordítva 64. Egy bálvány neve 66. Budapest közeli település betűi keverve 68. Megtörtént dolgot nyomatékosító szó 71. Kies egynemű betűi 72. Az Audi egyik fajtája 73. A példázatokban a vilárossággal együtt kerül említésre

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára
Beküldési határidő: június 30.

A márciusi rejtvény helyes megfejtése: Vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által. (Kol 2:12b.)

Helyes megfejtést küldtek be: Surányi Pál Istvánné (Dunaharaszti), Dan Imre (Komló), Káldi Istvánné (Fót), Mayer Imre (Dunaújváros), Szabó Jánosné (Nagykörös), Radványi József (Sajóecseg), Majnár Zoltán (Dunavecse), Polányi István (Budapest), Vasas Margit (Tatabánya), Gulyás Ernőné (Budapest), Daniné Alvári Aranka (Pécs), Veszelovszki Ágnes (Monor), Pásztor Józsefné (Miskolc), Kalán Éva, és Anna (Ózd), Ficsor Győzőné (Dunaharaszti), Vezenyiné Ács Magdolna (Pécel), Krizsanyik Józsefné (Nógrádmegyer), Kovács Imréné (Ráckeresztúr), Varga Nándorné (Rácalmás), Barta Gyuláné (Mezőkövesd), Nagypáti Ildikó (Baja), Lukács Péterné (Tét), Kovács Bálint (Újkígyós), Virág István (Ilk), Majosi Sándor (Bakonszeg), Polányi Károlyné (Budapest), Serestyén Gyula (Debrecen), Ádám Lászlóné (Sajószentpéter), Pálfi Józsefné (Szalkszentmárton), Bathó Erzsébet (Komárno, Slo.) Sóvágó Antal (Hajdúböszörmény), Csórsz Mihályné (Bükkszercs), Bácsi Lajos (Karcag), Andrásik Andrásné (Felsőpetény), Kustán Jánosné (Dunaújváros), Nagy Lászlóné (Felsőpetény), Bárány Bertalané (Órhalom), Ábrahámné Andrásik Márta (Alsógöd), Nagy Vilmosné (Komárom), Dan János (Békés), Czomba Miklósné (Tuzsér), Balogh Sándor (Gergelyugoronya), Juhász János (Kiskunhalas), Bauerné Pálmai Jácinta (Szokolya), Révész Barnáné (Tuzsér), Varga Lajosné (Budapest), Baksa Sándor (Budapest), Horváth Béliáné (Szada), Török János (Tabdi), ifj. Kalla Sándorné (Fót), Deszk Mihályné (Acsa), Kovács Lászlóné (Mezőtúr), Spangenberg Rudolf (Komló), Rácz Sándorné (Tokod), Petrik Ádámné (Órbottyán), Weller József (Várpalota), Marton Tibor (Pásztó), Fodor Józsefné (Budapest), Durkó Gábor (Békés), Mátyus Imre (Karcag), Marton Sándorné (Tahi), Bohus Lenke (Szalánta), Gáncse Mihályné (Kétegyháza), Tóthné Szűcs Csilla (Békés), Nagy Mihályné (Baja), Lisztes András (Albertirsa), Csufor Gyuláné (Noszvaj), Török Sándor (Debrecen), Vajda Jánosné (Orgovány).

Gratulálunk! Könyvjutalmukat postán küldtük el.

Kiadja:
JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
 PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám:
 11742252-20061533 OTP Bank Rt.
 Adószám: 18696619-1-13
 Tel.: 06-30/9787-331
 Fax: 06-1/283-1413

Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279
 Internet: www.jopasztor.baptist.hu
 E-mail: jopasztor@baptist.hu

Felelős szerkesztő és kiadó: dr. Almási Mihály
 Irodalmi szerkesztő: Gerzsényi Sándor
 Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Tördelés: rePROCOLOR Kft.
 Nyomás: Mátyus Bt.
 HU ISSN 1786-268X

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is: www.jopasztor.baptist.hu

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 2. ÉVFOLYAM 5-6. SZÁM • 2005. MÁJUS-JÚNIUS

Erőlködés vagy teherviselés?

Az ünnep után néhány héttel érdemes visszagondolni az Úr Jézus pünkösti előzetes ígéreteinek egyikére, amelyet a mennybemenetel napján tett, közvetlenül e földről való távozása előtt.

A tanítványok – mint oly sokszor akkor és ma – a politikai kilátások felől érdeklődtek. Tudták, hogy Jézusnak nem lenne gond előre megmondani, hogy mi fog történni, konkrétan: hogy mikor állítja helyre az izráeli királyságot. Az Úr azonban kitér a jövődőlésre buzdító kérdés elől: „Ez nem a ti dolgokat”. Más a dolgokat! Az, hogy vegyetek erőt és legyetek tanúk, mártírok. A mi Urunk Jézus ezt a két dolgot látja a Szentlélek vétele következményének: erő és tanúskodás, biznyságtétel.

A görög szövegben a dünamisz és a mártúria áll.

Aki a Szentlélek által erős, nem szorul arra, hogy hivalkodjék erejével. Az erő célja nem a demonstráció, hanem a biztonságos, kitaró tehervadás. Erre is van az Újszövetségnek egy szakkifejezése, a dokimosz. A kipróbált, megbízható, tehervadás, hiteles, azaz erős keresztyénség a bizonyíték – Jézus szavai szerint – arra, hogy valaki vett Szentlelket, és a hiteles tanúskodás, olykor egészen az élet fölázódásáig, ahogy ez az első keresztyének között gyakorta bekövetkezett, azaz: a mártúria.

„Vesztetek erőt és lesztek nékem tanúim – mondja Jézus –, miután a Szentlélek eljön hozzátok.”

A Szentlélek jelenlétét természetesen sok egyéb megnyilvánulás is kísérheti, de ha ez a kettő hiányzik, az összes többi hiteles volta legalábbis megkérdőjelezhető! A hívő ember nem erőlködő, hanem erős. Ereje azonban abban nyilvánul meg, hogy alatta marad a tehernek, kitaró, megbízható (dokimosz). A Biblia nem valamiféle elszellemesítő törekvésektől terhes vagy

épp szárnyaló irat, hanem az Élet Könyve. Annnyira nem Szentlélek-centrikus, hogy pl. Szentlélekhez mondott imát nem találunk benne! A teljes Írás krisztocentrikus, az első oldaltól az utolsóig. „A Szentlélek nem önmagáról szól... hanem engem fog dicsőíteni, mert az enyéből merít, és azt jelenti ki néktek” – mondja az Úr (Jn 16:13–14). Az, hogy valaki sokat beszél a Szentlélekről, de nem ad példát a tehervadásban és a Jézus melletti tanúskodásban, semmit nem jelent, mint ahogy az sem, ha valaki folyton Jézus nevével „bűvészkedik”, gyógyít vagy épp ördögöt űz. „Nem ismerlek titeket, távozzatok az örök tűzre” – mondja Jézus a nevével visszaélőknek az ítélet napján.

Nézz Jézusra! Imádkozz Hozzá vagy általa az Atyához! És imádkozz a Lélek segítségével az Atyához és a Fiához! Figyelj a Lélek hangjára, de ne hidd, hogy a Szentlélek szól hozzád, ha az „üzenet” nem biblikus! Abban légy különleges, extra, hogy hordozod a terhet, és abban, hogy tanúskodsz Róla! Ma is – mint mindig – ezt várja tőled az Úr, és nem holmi erőtlenség, lelkes, semmitmondó „lelkizést”, öngerjesztő „dicsőítést”, a Szentlélek munkájának kikiáltott pszichológiai tréningeket vagy trükkös mutatványokat.

Spurgeon, a prédikátorok királya egyszer ezt mondta: „Ha Jézusra néztem, a Galamb (Szentlélek) a szívembe költözött, de ha a Galambot figyeltem (lestem), a Galamb elszállt.”

Őrizzük a Szentlélek tüzét! Örülünk annak, ha fel-fellobban lángja, de ne dobjunk el égő gyufát az „erdőben”. A Szentlélek nem bozóttüzet akar, hanem normális, terhet vinni képes, erős, biznyságtévő, örvendező, Krisztusért égő szívű, igazmondó, becsületes, áldozatkész keresztyéneket, és nem felelőtlen gyújtogatókat.

Aimási Mihály

Mintegy háromezer

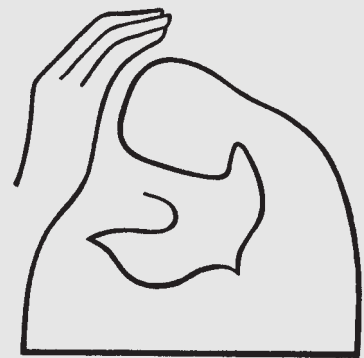
A pünkösöd élményétől lelkesülten Péter és társai bátran kiléptek, Hátra hagyva a felház védettséget, És prédikáltak, – tűzzel teljes szentek.

Hirdették Jézust, aki vérét adta Mindenkiért: Meghalt és feltámadt. – Szakasszátok el magatokat bátran E gonosz nemzedéktől! – Így kiáltnak.

Mintha szíven találták volna őket, A hallgatóság bűnbánatot tartott... Így az ígélet gyermekei lettek, Meghallották az üdvre hívó hangot.

Azután Péter, meg a tíz apostol Készségesen bemeztette őket. Így sokasította háromezerrel A Szentlélek a Krisztusban hívőket.

Gerzsenyi Sándor

Áldjon meg téged az Úr, és árassa szívedbe szeretetének minden gazdagságát, hogy Szentlelkével eltelve a béke és a kiengesztelődés eszköze legyél!

S.A.

II. János Pál és a baptisták

Az egész világon figyelemmel kísérték II. János Pál pápa életének utolsó napjait. Tiszteletre méltó az az erőfeszítés, amely a szenvedés közepette is jellemezte mozgását, beszédét, végül pedig a néma áldás-osztást. Mindent elmondtak róla, ami elmondható, dicséretet és kritikát. Az biztos, hogy egyik meghatározó személyisége volt annak a negyedszázadnak, amelyben szolgált.

Nem kívánom itt részletezni az eseményeket, amelyekről maga Billy Graham többször is beszámolt, legutóbb nagy önéletrajzi munkájában (JUST AS I AM, Harper – San Francisco, Zondervan, 1997). Korábban pedig dr. William Martin írt róla részletesen monumentális Billy Graham-életrajzában (William Morrow and Co., Inc. New York, NY. 1991), s amely-

dolgozni, hogy Magyarországra eljuttassa a Billy Grahamet. A magyarországi sikeres evangélikáció (1977) tette lehetővé, hogy a lengyelországi tervek megvalósulhassanak Haraszti testvér szervezésében 1978. október 6–16-ig. És itt kapcsolódik a történetbe Carol Wojtyła, Krakkó bíborosa, aki természetesen részt vett az előkészítésben, s aki ezekben a napokban nem lehetett otthon, mert – ahogy Graham egyik munkatársa fogalmazott – városon kívül (Rómában) volt, és épp most pápává választották.

Haraszti Sándor volt az, aki előkészítette Billy Graham első találkozását II. János Pállal – egy vatikáni magyar főpappal karöltve, Jeromos Veréb atyával, aki a későbbiekben is összekötő volt II. János Pál, Haraszti Sándor és Billy Graham között.

Graham önéletrajzi kötetében (489. old.) meleg szavakkal emlékezik a pápával való első találkozásra. Mint mondja, „II. János Pál az udvarias kézfogás után őszinte kíváncsisággal érdeklődött a missziótársaság iránt, és néhány perc után gyakran úgy éreztem, mintha évek óta jól ismernék egymást. Különösen érdekelték a pápát a japán evangélikációs hadjárat fényképei, mivel ő is Japánba készült. Miután átadtam neki az Észak-Karolinában élő művész fából készült szobrát a Jó Pásztorról és a barátokról, együtt emlékeztünk Jézus Krisztus szavaira a Jn 10:14–16-ra »Én vagyok a Jó Pásztor, én ismerem az én juhaimat, és ők is ismernek engem... Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akorból valók, azokat is elő kell hoznom...« Búcsúzóul Graham II. János Pál pápaságáról szóló érmet és néhány csodálatos kötetet kapott ajándékkba.

Két magyart említettem az imént, Haraszti Sándort és Veréb atyát. Kettejüknek sikerült létrehozni ezt és a következő találkozót. Közülük az egyik baptista lekipásztor, akit nem kell bemutatni az olvasóknak. Magyarok Amerikában, magyarok a Vatikánban mi mindent tehetnek! Hogy hányan tértek meg a korábban felsorolt országokban? Nem tudjuk. De azt igen, hogy ezek a látogatások nem jöhettek volna létre sem Haraszti Sándor, sem II. János Pál nélkül – amiért persze nem őket dicsőítjük, hanem a mindenható Istent, aki eszközül használta szolgálait egy ateista világrendszer lebontásában.

Amerika és a Vatikán kapcsolatát erősítette egy másik magyar, aki művészként távozott az országból 1956-ban. Őt is jól ismerjük: Szamosszegi Bodó Sándor. Számos kiállításá-

II. János Pál pápa és dr. Haraszti Sándor (a háttérben Billy Graham).

Furcsa „szerzet” az ember. A protestánsok fölrojják neki túlzott nyitottságát, más világegyházak vagy éppen nem keresztyén népcsoportok felé, de ha ez a nyitottság abban nyilvánul meg, hogy bocsánatot kér a protestánsok ellen elkövetett bűnök miatt, vagy ellátogat Debrecenbe, a „kálvinista Rómába”, akkor dicsérik. Mi baptisták is nagy hangsúlyt teszünk a teológiai különbségekre – méltán –, de nem kellene elfelednünk, hogy pl. abban, hogy Billy Graham beléphetett a vasfüggöny mögé, először Magyarországra (1977), majd Lengyelországra (1978), Kelet-Németországra (1982), Csehszlovákiába (1982), a Szovjetunióba (1984), Romániába (1985), újra Magyarországra (1985) és újra a Szovjetunióba (1988), meg újra Magyarországra (1989), majd még egyszer Oroszországba (1992), és az immár egyesült Németországba (1993), nos abban nagy szerepe volt II. János Pálnak.

ből részleteket olvashatunk dr. Haraszti Sándor: Nem voltam engedetlen c. könyvében (Sunshine Publishing House, 1997, felelős kiadó Dr. A. M.). Legújabb könyvemben, amely a napokban jön ki a nyomdából („Kegyelem minden”), magam is szánok néhány oldalt ennek a témának.

Billy Graham régóta szeretett volna eljutni az ún. szocialista országokba. Nagyon elkedvetlenítette, hogy a lengyel kormány érvénytelenítette az 1966-ra szóló meghívását. Azt nem gondolta nagy eredménynek, hogy 1967-ben egy rövid látogatást tehetett Jugoszláviában, hisz ezt az országot akkor úgy tekintette a „mindenható” moszkvai vezetés, mint „hitehagyót”, a látogatás tehát nem javította, inkább rontotta annak az esélyeit, hogy valaha is betegeye lábát a vasfüggöny mögé és evangéliumot hirdethessen tömegeknek. Az újabb próbálkozások sorra sikertelennek bizonyultak. 1972-ben kezdett el dr. Haraszti Sándor testvér azon

BEMERÍTÉS

"CONFITEBOR UNAM BAPTISMA" (részlet a CREDO-ból)

Tóka Szabolcs

1. É-le-tem-nek út-ját róttam egymagam, Érdekelte sok min-den, az Írást kutattam.
2. Át-jár-ja a szí-ve-m mennyei ö-röm Hálát zeng ma ajkam, ezt Néked köszönöm.
3. Rád is vár ma Jézus, döntésre szó-lít, Halld meg szelíd hangját, új é-let-re hív.

Megszólított Jézus Szent Ígében, Megtérésre hívott és "igent" feleltem.
É-lek többé nem én, Krisztus bennem él, Ő az Út, Igazság és Atyához a cél.
Szolgálatod hit-tel, szívből hordozzad, Egykor fönt a mennyben Örök életet ad.

Most í-me itt van a víz, mi gátol meg abban, hogy most bemerítkezzem? Az

Úr Jézus példáját kö-vessem, mert átadtam szívem! Most át-ad - tam az é - le - tem!

A 2005. május első vasárnap délelőtti igehirdetés ihletésére
(igét hirdetett dr. Almási Mihály lelkipásztor)

Budapest, Pestszenterzsébet

A pesterzsébeti 2005. évi BVSZ vasárnap hanganyaga
meghallgatható az interneten is: www.jopasztor.baptist.hu

A pesterzsébeti 2005. évi BVSZ vasárnap videofelvétele kapható VHS kazettán és DVD-n is.

Kazetta ára: 1600 Ft, DVD ára: 2000 Ft + postaköltség.

Megrendelhető: „Jó Pásztor” 1751 Budapest, Pf. 279

Papa, mindjárt ott leszünk!

Néhány évvel ezelőtt jó erőnlétem érdekében futni kezdtem, ám napi adagom teljesítése mindig nehezemre esett. Azért, hogy rendszeres edzésre kényszerítsem magamat, a következő maratoni futásra (42 km!) én is beneveztem.

Ötletemet leányaim örömmel támogatták; sokszor futottunk együtt. Ők már gyakorló futók voltak. Jennifer leányom abban az évben lett országos futóbajnok. Bajnoki futása után kb. két hónappal került sor az én maratoni futásomra. Akkor már tudtam, hogy túl merész voltam. Vállalkozásom sikerében barátaim is kételkedtek.

Már az övé vagyok!

Kicsi voltam. Nem is jártam
Akkor én még iskolába,
Mikor Jézust arra kértem,
Hadd legyek a tanítványa!

De szüleim aggódtak, hogy
Várjak, amíg nagyobb leszek,
Amikor majd minden kérdést
Sokkal komolyabban veszek.

Igen, de jött a kísértés,
És én hallgattam a szóra.
Egy időben gyakran mentem
Templom helyett a diszkóba.

Egyszer aztán rám prédikált
Az imiben egyik vendég:
Mi lenne velem, ha éjjel
Isten színe elé mennék?!

Amikor így megszólított,
Éreztem, hogy nagy a hiba,
Mert nem vagyok felöltözve
Az üdvösség ruháiba.

Nem töprengtem túl sokáig.
Térdre estem, imádkoztam...
Azóta már boldog vagyok,
Mert Jézussal találkoztam.

Szívemre ráborította
Irgalmassága köntösét.
Meváltott, megszabadított!
Most már enyém az üdvösség!

Gerzsenyi Sándor

Mások viszont állították, hogy a 42 km-t teljesíteni fogom... Olyanokat is megkérdeztem, akik már részt vettek ilyen futáson, de kudarcot vallottak. Válaszuk még jobban lehangolt.

A verseny kezdetén eléggé jól futottam, de az időjárás zordabbá válása és egy lábikragörcs egyre inkább hátráltatott. Társaim egymás után húztak el mellettem, én pedig a sereghajtók között találtam magamat. Testem félreérthetetlenül jelezte: fel akarja adni.

E kilátástalannak tűnő helyzetemben reménysugárként hatottak gyülekezetem tagjai. A futás útvonalán az út mellett – egymástól jó távol – felsorakoztak, és amikor valamelyikük mellett futottam, nagy tapsolással és kiáltozással bátorítottak. Felleségem, fiam és két lányom is megtette, amit tehetett. Amikor az egyik ponton – ahol bátorításomra felsorakoztak – túljutottam, kocsiba ültek, és néhány kilométerrel arrébb ismételtelen buzdítottak...

A 38. kilométernél Jennifer azt kiáltotta felém: „Papa, biztosan végig fogod futni!” Én viszont teljesen letörtén mondtam: „Nem, ezt nem hiszem”. Jennifer pedig makacsul újra biztatott: „De igen, papa, sikerülni fog!”

Amikor azonban látta, hogy valóban kell a segítség – úgy ahogy volt, utcai ruhában, cipőben – mellém szegődött. Nem számított neki, hogy „civil öltözékben” nem illik a mezőnybe – velem futott és néhány lépés megtétele után újra és újra biztatott: „Papa, célba fogunk érni!”

Mindjárt éreztem, hogy új erőt kaptam, mert Jennifer tettével is alátámasztotta szavait. Már nem egyedül futottam, küzdelmünk már így hangzott: „Mi, ketten!” A bajnokot szeretete készítette arra, hogy engem, a kezdőt támogasson. Nem futott gyorsabban, mint én, nem kritizált, nem mondta: „Erőltess meg magadat kicsit jobban!” Ehelyett állandóan bátorított: „Már nincs messze! Papa, mindjárt ott leszünk! – Csak a lábakat kell felváltva mindig a másik elé tenni!”...

Amikor erre a futásra visszagondolok, eszembe jut: hányszor segítettek nekem életem különböző területein állhatatos kereszténynek. Mindig meglátták, hogy mely pillanatban van szükség az ő bátorításukra, és azonnal készek voltak „velem futni” egy szakaszon.

Isten szolgálatában számos fontos dolgot csak az ő segítségükkel tudtam megtenni. Nem futottak előttem, nem kritizáltak visszafordulva, vagy az út széléről, hanem – ahogyan Jennifernél is tapasztaltam – szorosán mellettem, velem futottak.

Pontosan így kell nekem is mások javára készségesnek lenni. Minden nap meg kell magamtól kérdeznem: csatlakoztam-e mások futásához? Ki az, akivel bizonyos távon „együtt kell futnom”, hogy Isten szerinti küldetését el tudja végezni.

Egy férfira gondolok, akit az Újszövetségben Józsefnek hívnak, akinek rendkívüli adottsága volt a mások bátorítása. Ezért Jézus tanítványai a Barnabás melléknevet adták neki, ami azt jelenti: Vigasztalás Fia (ApCsel 4:36). – A Die Gute Nachricht bibliafordítás szerint: „A férfi, aki másokat bátorít”.

Ha barátaim új nevet adhatnának nekem, vajon hogyan neveznének el?

Pál apostol e témában ezt írja: „Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan teszitek is” (1Thessz 5:11).

Mai világunk elbátortalanítással, kritikával és negatív gondolatokkal van tele. De ha Jézust szeretjük, újra és újra megtagadjuk, hogy az Úr a megfelelő időben küld ajándékul olyan embereket, akik mellénk szegődve bátorítanak minket.

**Entscheidung – Harry L. Reeder
Ford: Schönek Gábor**

Mért mennél el?

Mit teszel, ifjú, hogyha szól az Úr?
Ha hangja hív, távozol szótlannul?
Mért hagynád el?
Mért mennél el?

Azt mondja, hagyd a földi kincseket,
S hogy két úrnak szolgálni nem lehet.
Döntened kell!
Mért mennél el?

Válassz még most! E döntés szükséges,
És Istennel az üdv lehetséges.
Irgalma kell!
Mért mennél el?

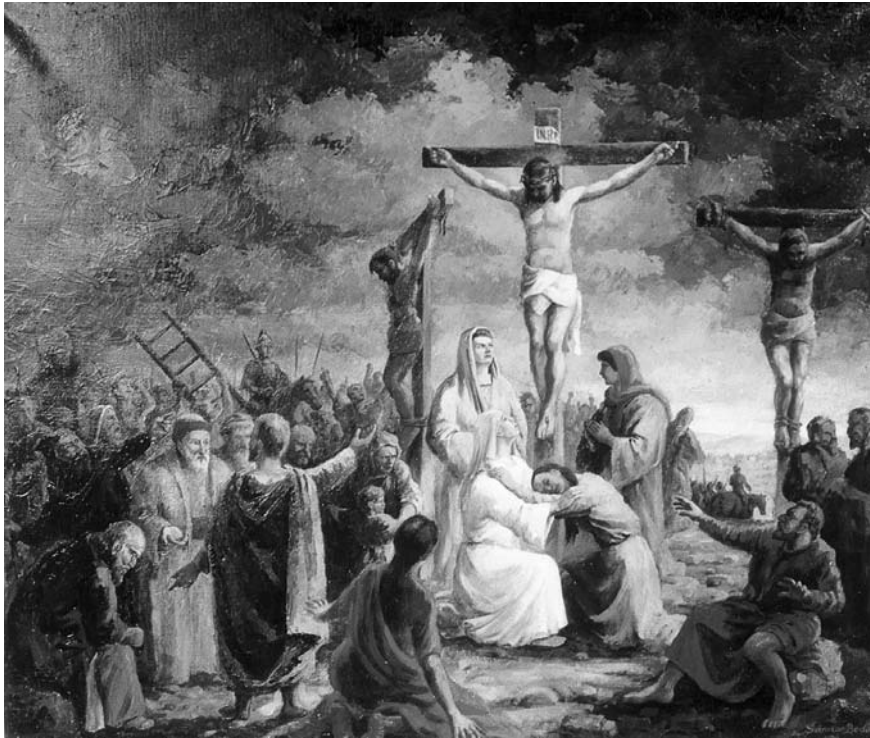
Gerzsenyi Sándor

volt Amerikában, talán a leghíresebb Washingtonban a Capitoliumban, amit Al Gore szenátor, a későbbi alelnök nyitott meg.

Az amerikai függetlenségi háborút lezáró békekötés 200. évfordulójára egy nyolc darab-ból álló arany-plakett-sorozatot készített, amerikai szabadsághősökről – köztük Kovács Mihály ezredestől –, amellyel megajándékozta II. János Pál pápát. Két köszönőlevelet kapott, az egyiket a washingtoni Apostoli Nunciaturától, a másikat Vatican Cityből, a Külügyminisztériumból. Mindkettőt közöljük.

Itt említjük meg, hogy a III. LOVAS VILÁG-TALÁLKOZÓ alkalmából Szarvason a Tessedik Sámuel Múzeumban lesz Bodó Sándor legközelebbi nagy kiállítása, július 21–24-ig. Több mint 50 remekmű szerepel a kiállításon, természetesen főleg lovas képek. A rendezvény fővédnöke Mádl Ferenc, a Magyar Köztársaság elnöke. A közelben lakók bizonyára ellátogatnak Szarvasra ekkor, de távolról is érdemes lenne időt szakítani a kiállítás megtekintésére és a számos értékes magyar lovassági hagyományt bemutató rendezvényre.

– am –

Bodó Sándor egyik leghíresebb képe, a Golgota

SECRETARIAT OF STATE
No. 134608

VATICAN CITY
June 16, 1984

Dear Mr. Bodo,

His Holiness Pope John Paul II has directed me to thank you for the commemorative medallions that you offered for his acceptance. He wishes you to know that he is grateful for your thoughtful gesture and that he appreciates the sentiments of courteous respect which prompted it.

His Holiness cordially invokes upon you God's gifts of peace and joy.

Sincerely yours,
G.B.Re
Monsignor G.B. Re
Assessor

Mr. Sandor Bodo
6513 Highway 100
Nashville, TN 37205

KÜLÜGYMINISZTERIUM
134618 SZ.

VATIKÁN ÁLLAM
1984. június 16.

Bodó Sándor
6513 Highway 100, Nashville, TN 37205

Tisztelt Bodó Úr!

Öszentsége II. János Pál pápa bizott meg azzal, hogy megköszönjem Önnek a megemlékező medallionokat, amelyeket Ön ajándékozott Neki.

Szeretném, ha Ön tudná, hogy igen hálás a nagylelkű gesztusért, és értékeli azt az udvarias figyelmet, amely ajándékozási szándékát vezérelte.

Öszentsége az Úristen békéjét és örömét kéri Önre.

Őszinte híve
Monsignor G.B.Re

3339 MASSACHUSETTS AVENUE, N.W.
WASHINGTON, D. C. 20008-3687

APOSTOLIC NUNCIATURE
UNITED STATES OF AMERICA

No. 2035/84/8
May 25, 1984

This No. Should Be Preceded to the Answer

Sandor Bodo
6513 Highway 100
Nashville, TN 37205

Dear Mr. Bodo:

It is my pleasure to assure you that the Holy See is in receipt of the set of eight commemorative historical medallions which you have created recalling the 200th Anniversary of the Treaty of Peace concluding the American War of Independence.

The privilege is mine, in the absence of Archbishop Pio Laghi, the Apostolic Pro-Nuncio in the United States, to convey to you the heartfelt gratitude of the Holy Father for your kindness in providing such a well-crafted memorial of American history as a gift to His Holiness. The inclusion of two Polish Generals who were significant contributors to the design of independence in America was of obvious delight to Pope John Paul II.

Allow me to acknowledge the beauty of your work as well as to reiterate appreciation for your generosity and thoughtfulness in sharing your art with the Holy Father.

With cordial best wishes and kind regards, I am

Sincerely yours,
Thomas Woods
Monsignor Thomas J. Woods
Charge d'Affaires, a.i.

Amerikai Egyesült Államok Apostoli Nunciatura
2035/84/8
1984. május 25.

Bodó Sándor
6513 Highway 100, Nashville, TN 37205

Tisztelt Bodó Úr!

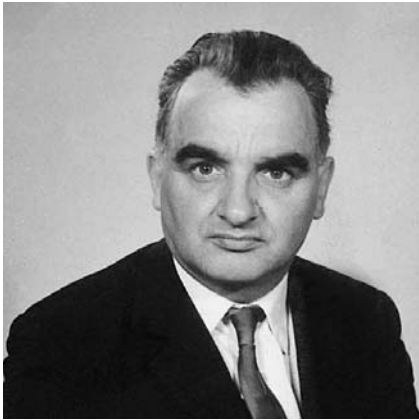
Nagy örömmre szolgál, hogy megerősíthetem Önnek, hogy az amerikai függetlenségi háború befejezését jelentő Békeszerződés 200. évfordulójára Ön által alkotott megemlékező nyolcreszes érmesorozatot a Szentszék megkapta.

Megtiszteltetés számomra, hogy Pio Langhi püspök, az USA pápai nunciájának távollétében én adhatom át Önnek a szentatya szívből jövő háláját az Ön kedvességéért, hogy az amerikai történelemre emlékező csodás kézi munkával megajándékozta Öszentségét. Az amerikai függetlenségi háború jelentős résztvevőinek, két lengyel tábornoknak a feltüntetése külön megörvendeztette II. János Pál pápát.

Engedje meg, hogy elismerjem munkája szépségét, és megismételjem nagyrabecsülésünket és hálánkat azért, hogy megosztja művészetét Öszentségével.

A legjobb kívánságokkal, őszinte híve
Monsignor Thomas J. Woods
Nemzetközi ügyekkel megbízott titkár

ÉLETUTAK

Nagy Zsigmond

Hogy az életutam még meddig folytatódik, azt nem tudom. Azt viszont tudom, hogy eddig 75 évet kaptam. Napjainkban ez „szép” időnek számít. Természetesen ez Isten drága ajándéka.

Örülök annak, hogy ebből 51 évet 1953–2004 végéig az Úr ügye szolgálatában tölthetem. Igaz ez eddigi életem egészére is, de kiemelten igaz az utóbbi 51 évre vonatkozóan. Sokszor és különös módon tapasztaltam meg Isten szeretetét, oltalmát, vezetését. Ez nem csak alkalmanként volt így, hanem folyamatosan.

A múlt században, 1929. október 9-én születtem a Szabolcs-Szatmár megyei Újfehértón, amely Hajdú megye határán fekszik. Szüleim mindketten Hajdúböszörményben születtek. Egy népes, hívő család ötödik tagja vagyok. Szüleim féltő szeretettel neveltek bennünket. Nemcsak testi, hanem lelki szükségleteinkről is gondoskodtak. Földművelők voltak, de jutott idejük arra, hogy naponta háromszor családi istentiszteletet tartsunk. Szüleimnek köszönhetem, hogy gyermekkoromban megismerhettem és megszerelhettem a Bibliát.

Talán ezzel is magyarázható, hogy már 9 éves koromban szerettem volna felvételemet kérni a gyülekezetbe. Édesanyám lebeszélte róla. Így 13 éves koromban tizenhatod magammal merítkeztem be Nyíregyházán, és váltam az Úr Jézus követőjévé. Ezután imaórávezető lettem, majd a fiatalok körében végeztem szolgálatot. Csak közvetve jegyzem meg, hogy tanyai iskolába jártam, majd az újfehértói polgári iskolát végeztem el.

Már ebben az időben kezdett foglalkoztatni a lelkipásztori szolgálatra való elhívás kérdése. De kezdetről fogva alkalmatlannak és méltatlannak is éreztem erre magam. Elbizonytalanodott helyzetemben lelkipásztoromhoz, áldott emlékü Sallay László testvérehez fordultam tanácsért. Ő

ezt mondta: „Kedves, ha Isten madarat teremt, szárnyakat is ad neki.” A „küldetéstudat”, s ezzel együtt a méltatlanságtudat is megmaradt bennem. 1949 kora tavaszán írtam meg a felvételi kérelmemet a Teológiára. Felvettek! 1949 őszén kezdtem meg a tanulmányokat, az első évet a Benczúr utcában, három évet az Aradi utcában. A „szűkösség” ellenére életem kedves emlékei közé tartozik ez az időszak.

Még be sem fejeztem az utolsó évet, 1953 március közepén megkaptam a meghívást az első szolgálati helyemre, Monorra. 1953 szeptember 11-én felavattak a lelkipásztori szolgálatra.

Monori kezdő lelkipásztor számára „könnyű” munkahelynek számított. A 40 körüli taglétszámú gyülekezet mellett két szóránya volt – Péteri és Csévharaszt. Ennek ellenére megfelelő elfoglaltságot találtam a magam számára. A gyülekezeti alkalmakon kívül foglalkoztam a gyermekekkel, fiatalokkal, részt vettem – mert volt rá igény – a női körök alkalmakon. Ott voltam minden énekórán. Volt 40 tagú énekkar, és 20 tagú pengetős zenekar. Fontosnak tartottam a családlátogatást is. A betegek, az idősebbeket gyakrabban, a családokat évenként legalább háromszor, négyszer végiglátogattam.

29 éves koromban megnősültem, s két gyermekünk született. Csak 15 évig voltam főállású lelkipásztor! Anyagi helyzetem úgy alakult, hogy a központi testvérekkel egyetértve munkát vállaltam. Előbb a Röntgen Gyárban, majd elvégezve a raktárvezetői iskolát, a TEFU Volánnál a raktárban dolgoztam 60 éves koromig. A „kettősség” nem volt ugyan könnyű, de az Úr erőt adott ahhoz, hogy mindkét munkában helytállhattam! Az első szolgálati helyemen 24 évet töltöttem.

Többször voltam nagy beteg. Gyermekkoromban beleestem egy súlyos járványbetegségbe, has- és fejfűsziba. A körülöttünk lakó családok hasonló korú gyermekei közül nem egy meghalt. Engem meggyógyított az Úr!

Monori szolgálatom idején – 31 éves korom körül perforált vakbél műtétet volt, amely után komoly szövődmények léptek fel: tüdőgyulladás és mélyvénás lábtrombózis. Olyan súlyossá vált a helyzetem, hogy a halálutsát is megívtam és fölkészültem, hogy „hazamehetek”, de Isten megtartotta életemet. 41 napot a kórházban fekvésem, két és fél hónapot még otthon, de ezt követően újból folytathattam a munkát!

Monori szolgálatom után öt hónapig a rákospalotai gyülekezetben végeztem kiegészítő szolgálatot, majd az aszói körzetben vállaltam munkát. Ebben az 5-6 állomású szóránnygyülekezetben úgy próbáltam ellátni a feladatokat a polgári állás mellett, hogy a hét két utolsó napját a körzetben töltöttem.

A testvérek szívesen vették volna, ha tovább is köztük maradok, de én úgy ítéltam meg, hogy

túl keveset tudok nekik adni, ezért, két év után az érdi gyülekezettől kapott meghívást elfogadva, ott folytattam tovább a munkát. Érdre 17 éven át jártam. Az utóbbi években került sor az új imaház építésének elindítására. Magát az épületet is sikerült tető alá hozni. De akkorra nagyon elfáradtam és így 1996. december 29-én elbúcsúztam az érdi testvérektől. Igaz, ezt követően még én szolgáltam minden hónap első vasárnapján, és minden héten egy napot családlátogatásra fordítottam.

Még az Érdre visszajárás idején kért meg Pátkai Béla testvér, aki akkor a missziókerület titkára volt, hogy segítsen ki a szolnoki testvéreket egy időre, míg rendeződik a helyzetük. Nos, ez a kiegészítés hét és fél évig tartott.

Ez alatt az idő alatt került sor életem harmadik súlyos megpróbáltatására. Még 1997 elején „anginám” lett. Kórházban is voltam 22 napig. Szívműtétet akartak végezni. Mivel nem egyeztem bele, így a műtét elmaradt. Közel két évvel ezelőtt új szívgyógyászhoz kerültem, aki rájött, hogy 1997-ben súlyos infarktuson estem át, ezért beutalt egyik pesti kórházba szívkatéterezésre. Másnap reggelre kiderült, hogy mind a két vesém leállt. Áttektek a neurológiai osztályra. Mint-hogy állapotom egyre súlyosabbá vált, elkezdték a dialízist, a művesekezelést. Minden héten háromszor 4 órán át kellett a gép alatt feküdnöm. Azt mondták, ezt amíg élek, folytatni kell! Másfél évvel ezelőtt, pünkösd szombatján váratlan fordulat következett be. Aznap is már reggel hatkor a gép alatt fekvésem. A fiammal abban egyeztünk meg, hogy bejön értem a kórházba, hogy ne kelljen várnom a betegszállítóra. Fél hét körül kezdett rázni a hideg. Szóltam a nővérnek, de nem tudott segíteni. Nem sokkal azután elvesztettem az eszméletemet, majd órák múlva visszanyertem. Nem engedtek haza. Kiderült, hogy a kanülöm gyulladt be. Másnap pünkösd első napján megszüntették a kanülömet. Úgy éreztem, mintha egy malomkövet vettek volna le a mellemről!

Még aznap hazaengedtek. Négy nap múlva berendelték kontrollra. Azt mondták, másfél óra múlva soron kívül – megtudjuk, mi lesz az eredmény. Aztán eltelt másfél, három, négy és fél óra, de nem jött az eredmény. Már az orvost kerestem, hogy közöljem vele, nem várok tovább, mikor végre jött egy papírcetlit lobogtatva kezében és ezt mondta: „Zsiga bácsi, meggyógyult!” – Hála az Úrnak, azóta másfél év telt el, s nincs szükség művesekezelésre! Csodát tett velem az Úr!

Hálás vagyok az Úrnak, hogy több mint fél évszázadon át erőt adott, segítette a szolgálat végzésében. De azért is magasztalom Őt, hogy életem három súlyos nyomorúságából kiemelt és meggyógyított!

Nagy Zsigmond

GYEREKREJTVÉNY

Az alábbi kis „történetben” 18 bibliai nevet (17 személynév és egy földrajzi név) rejtettünk el. A neveket vagy a szavakban, vagy két szó összeolvasásakor találjátok meg. Például a „szép álmokat” kifejezésben megtaláljátok Pál nevét. A rövid és hosszú ékezetes betűk (o és ó, i és í, és a többi) ebben a rejtvényben egyenértékűek. Ne csak a neveket keressétek meg, hanem azt is, hogy miről nevezetesek! Itt a történet, jó keresgélést!

Már későre jár – mondtam ásítva, miközben fájó balkezem tapogattam. Barátom átérzte fájdalom. Régebben már tapasztalt ő is ilyet, amikor a herpesz terjedt át a kezére. Bekapcsoltam a hordozható légkondicionálót. A berendezés pillanatok alatt hűtötte le a forró levegőt. Hátizsákomból elővettem a gázégőt is, és ráhelyeztem egy kanna vizet. Mikor felforrt, teát készítettem. Az inka indiánok szerint egy pohár tea mindig jó elalvás előtt. S bár Ukrajnában nincsenek indiánok, mégis kipróbáltam ezt az ősi tanácsot. S hogy a hosszú ébrenlét ne menjen a másnapi túra rovására, s mivel a barátom már alig állt a lábán, a tea után azonnal aludni tértünk.

Beküldési határidő: június 30.

A helyes megfejtők jutalmat kapnak.

A márciusi rejtvény helyes megfejtése: GE-CSEMÁNÉ KERT. Arról híres, hogy: Ide jött Jézus tanítványával csütörtök este a húsvéti vacsora után. Itt imádkozott és virrasztott Jézus, itt mondta el a főpapi imát, míg a tanítványok aludtak. Angyal erősítette Jézust. Itt fogták el Jézust a katonák, miközben a tanítványok elfutottak. Péter levágta Málkus fülét, de Jézus meggyógyította a szolgát.

Helyes megfejtést küldtek be: Vörös Eszter (Budapest), Nagyapáti Eszter, Péter és Anna (Baja), Lami Rebeka (Tuzsér), Tóth Máté (Budapest), Móricz Bernadett (Szentendre), Pintér Johanna (Szigetszentmiklós), Török Dávid (Debrecen), Andrásik Johanna (Hajdúszoboszló), Ábrahám Sárika (Alsógöd), Mini Manók Bibliaismereti Szakkör (Békés), Viktóri Kelly Andrea (Budapest), Tóth Imola Dalma (Budapest), Horváth Krisztina Edina (Budapest), Török Andrea (Budapest), Somogyi Donát (Budapest), Viktóri Dávid László (Budapest), Baka Dorián (Budapest), Lesták Bence (Budapest), Simon Gábor (Budapest), Tóth Pál Mátyas (Budapest), Somogyi Ádám Zalán (Budapest), Széll Dávid (Budapest), Tóka Melitta (Székesfehérvár), Széll Áron (Budapest), Andrásik Dominika (Sződ).

Gratulálunk! A jutalmukat postán küldtük el.

LAPSZEMLE

Életképek

Enyhe januári délután. A vakító kék égen fehér felhők suhannak, fölöttük szikrázóan süt a nap, a langyos szél tavaszt ígér.

Az ősszel elvetett kalászosok szépen sorjáznak, egy-egy tábla búza, vagy árpa zöldje üde színfoltja a hó nélküli határnak. A vetések mellett egy férfi ballag, mellette tízéves forma kislány. Amolyan vasárnap délutáni séta ez, a természet templomában. A kislánynak ezer dologról ezer kérdése van. Most leginkább az foglalkoztatja, hogy tényleg létezik-e Isten, és ha igen, hol lakik? És miért nem lehet Őt látni? És igaz-e, hogy Ő teremtette a világot? A vasárnapi iskolában ezt tanulták, az iskolában meg arról beszélt a tanító néni, hogy az élet egy ősrobbanás nyomán keletkezett.

A férfi nincs könnyű helyzetben. A modern kor modern gyermekének kellenie elmagyarázni valamit, amit „csak” hinni lehet.

– Ugye láttál már filmen robbanást? – kérdi a gyerektől. – Mi történik olyankor?
– Hát... romba dőlnek a házak... romosak az utcák... megsérülnek az emberek, vagy meg is halnak... zűrzavar van mindenütt.

– Na, látod! – mondja a férfi. – A teremtett világban pedig rend van. Kijelölt pályán mozog a Nap, a Hold, helyükön vannak a csillagok. A Föld is pontos menetrend szerint forog, így váltakoznak az éjszakák és a nappalok. A tél után tavasz fog jönni, a nyár után meg ős. Isten a REND Istene és amerre nézel, az Ő kezének nyomát láthatod.

A kislány már a magasan repülő madarat nézi. A vetések közt nyulacska fut, távolabb őzikék csoportja legelész, a látóhatár peremén hegyek kéklének.

– Milyen gyönyörű minden! – gondolja magában. – Ennyi szépet tényleg csak Isten alkotott. Hogy lehet az, hogy ezt az ő tanító nénije nem tudja? Mindenképpen a tudomására kell hozni.

Másnap a szünetben a tanítónő felé somfordál.

– Tanító néni hisz Istenben? – teszi fel nyíltan a kérdést. – És azt tetszik-e tudni, hogy Ő teremtette a világot?

A pedagógus egy pillanatra meghökken, aztán elmosolyodik:

– Nem, kisfiam, én nem hiszek Istenben. A teremtésről pedig már beszéltünk. Emlékszel? Az ősrobbanás...

A gyerek közbevág:

– Ugye tetszett már látni robbanás utáni képeket a tv-ben? Hogy néz ki olyankor a terep?

– Csupa rom, mindenütt pusztulás, halál!

– Na ugye! – mondja gyorsan a gyerek. – A természetben pedig rend van!

És sorolja a tegnap hallottakat.

A tanítónő néz a gyerek után, aki mitután elmondta, amit akart, már a társaival kergetőzik az udvaron. Az idők kódéből fölsejlik előtte törékeny nagymamája mosolya, ki Bibliával a kezében egyszer ugyanezt mondta materializmust tanuló unokájának. Hogy a világot Isten teremtette, s azóta is Ő tartja kezében azt...

A következő szünetben magához inti a gyereket:

– Szeretnék mondani neked valamit – kezdi csendesen. – Abban a teremtés dologban... szóval, neked van igazad!

A zöld szempárban örömszíkra csillan. A felnőttre mosolyog, aztán szokásához híven nyargalva elrohan.

– Igen! Igen! – gondolja futtában. – Most már a tanító néni is tudja. Úgyhogy minden rendben van!

„Ha olyanok nem leszek, mint a kisgyermek...”

GMné

(Útitárs, 2005. február)

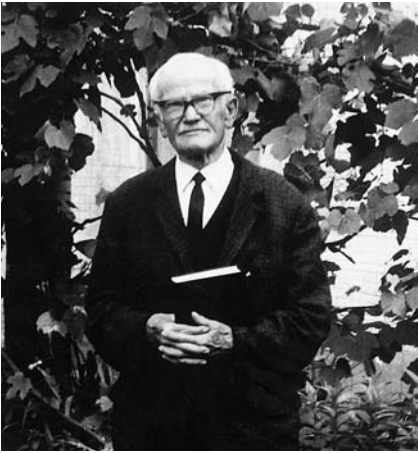
A pünkösdi tűz

Urunk, kérünk!
Szentlelkedet
Add nekünk, hogy
Erejevel,
A zúgó szél
Sebességével,
A pünkösdi
Tűz fényével,
Mint lángoszlopok
Induljunk el,
A világba
Az igével!

Groska József

Stelkovics Lajos

(1897–1975)

Stelkovics Lajos (1897–1975)
A kép 1975. augusztus 7-én készült.

A Medgyesegyházi Gyülekezet és Körzet 2005 augusztusában ünnepli százéves jubileumát. A gyülekezet egyik kiemelkedő munkása, Stelkovics Lajos körzeti lelkipásztor harminc éve hunyt el. A mindig önzetlenül és önfeláldozóan szolgáló missziómunkásra emlékezzünk a következő sorokkal.

Stelkovics Lajos 1927-től 1967-ig – 40 éven át (!) – volt a medgyesegyházi körzet lelkipásztora. 1910-ben – 13 évesen – merítkezett be Apátfalván Vas Sándor testvér által, és bekapcsolódott a gyülekezeti életbe több helyen is. Cipésznek tanult, majd Nagykőrösön mesteri fokozatot szerzett. Itt ismerkedett meg András Lidiával, akivel 1919-ben házasságot kötött. 1924-ben Medgyesegyházára költöztek feleségével és egyetlen fiukkal Lajossal (1921–1998) együtt.

A szolgálatra való elhívást Kóródi Dániel testvér erősítette Stelkovics testvérben, akit Kovács Mihály testvérrrel együtt misszióújtáikra magukkal vittek és tanácsoltak. 1927-ben presbiterré avatták Stelkovics Lajos testvért, s ettől kezdve ő lett a medgyesegyházi gyülekezet vezetője, lelkipásztora, majd 1930-tól megbízták a körzeti lelkipásztori feladatokkal is. A kerületi munkába is bekapcsolódott, a Kőrösvidéki Ifjúsági Vezetőség tagja és a Békési Ifjúsági Tábor pénztárosa volt. Szeretett zenélni, vezette az énekkart, gondja volt új énekek tanítására. 1926-ban vonózenekart alakított a helyi gyülekezetben. Mivel korábban Nagykőrösön Ambrus Károlytól zenét tanult, a zenekar adottságaihoz alkalmazkodva 2-3 szólamra alakította a zenekari partitúrákat. Ahogy a körzeti tennivalók sűrűsödtek, a zenekar továbbvezetését, fejlesztését fia vette át.

A medgyesegyházi gyülekezet a környező községek misszióinak kiinduló állomáspontja is volt egyben. Stelkovics testvér az első hét évben gyalog,

vagy kölcsönkért kerékpárral járta az új körzetközponthoz tartozó egyre több misszióállomást. 1935 körül vásárolt egy kerékpárt, amelyet szolgálata végéig használt. 60. születésnapjára egyházi, ill. gyülekezeti támogatással vett magának egy Berva kis-motort, így ezzel járhatta szolgálati útjait. Az évek során alakult körzeti állomások: Kevermes, Nagybánhegyes, Kunágota, Kisdombegyháza, Végegyháza, Pusztatotlaka, Dombegyház, Magyardombegyház, Bottonya, Mezőkovácsháza, Gábortelep, Újkígyós (1965-ig), Pirtaros, Nagyré, Ambrózfalva, Csanádalberti és 1965-től Almáskamrás. A körzet legnagyobb taglétszáma 1957-ben volt, ekkor 192 tagot számláltak.

Több mint két évtizeden át Medgyesegyházán lakott egyszerre három, korábban lelkipásztori munkát végző testvér: Török József, Boros Mihály és Oroszlán Ferenc. Ebben az időszakban Stelkovics Lajos testvér inkább a nagy kiterjedésű körzetben, a 15–17 állomáson végezte a lelki munkát, a helyi gyülekezetben leginkább csak a békítés szolgálata maradt rá. Biciklijével sok-sok kilométert tett meg egyik faluból a másikba, ahol a testvérek várták a lelkipásztort, az igehirdetőt, a lelkigondozót. A szerény, de a lelki mércét magasra emelő, szelídlelkű prédikátor mindig nagy gondot fordított a körzet testvériségére. Sokat túrt a békétlenkedő, káknán is csomót kereső atyafiaknak, válasz nélkül hagyva sértő, bántó megjegyzéseiket. Nagyon fontos volt számára a nagy kiterjedésű körzet összetartása. Minden körzeti állomásának volt egy meghatározott ünnepe (menyebemnevel napja, pünkösd másnapja, augusztus 20, szeptember 8, stb.), ahová mindenki hivatalos volt. A távolmaradókra rákérdezett, ezzel is erősítette az összetartozás, a testvériség érzését.

A körzet vagy a családok látogatását vasárnap kora reggel kerékpárral elindulva kezdte, esőben, forró napsütésben indult útnak, és késő éjjel vagy ott töltött éjszaka után, hajnalban érkezett haza. Csak nagy hóban maradt otthon, hiszen az említett községek többségében vonatközlekedés nem volt. Egy nap legalább három-négy helyen szolgált, lelkigondozott, úrvacsorát osztott. Az ő táskájában mindig volt kenyér és víz, mivel étkezésre leginkább csak útközben jutott ideje. Haza késő éjszaka, vagy másnap reggel érkezett, ahol várta a műhelyben a mindennapi munka, vagy a piacozás, a megélhetés biztosítására. Az ötvenes évektől csak földműveléssel foglalkozhatott, és akkor vasárnaponként lova, a „Pajkos” a kocsival együtt „beállt a misszióba”.

Rendszeresen minden „rátermett” fiatalembert elvitt magával missziós útjaira, és akikben látta az elhivatottságot, azokat később önálló feladatokkal is megbízta. Komolyan gyakorolta Pál apostol tanácsait: „Azért hagytalak Krétában, hogy rendbe hozd az elintézetlenül maradt ügyeket, és presbitereket állíts szolgálatba városonként, ahogyan meghagytam neked.” „De ezeket is meg kell vizsgálni előbb,

csak akkor szolgáljanak, ha feddhetetlenek” (1Tim 3:10).

Munkássága alatt mintegy 300 ember tért meg, akik többségét Medgyesegyházán merítette alá Stelkovics tv. Bemerítő medence volt az imaházban és az udvaron is a hatalmas hársfák árnyékában. A nyári melegben megjelenő átlag 150 fős vendégereg jobbára csak az udvaron tudott elhelyezkedni. Az ünnepélyek Tahi konferenciák hangulatát árasztották.

Stelkovics Lajos testvér jó humorú, kedves, alázatos ember volt, aki nem törekedett az elsőségre, inkább háttérben maradt névtelenül. Nem lankadt meg és nem fáradt bele a szolgálatba. 72 évesen, egy nagyobb betegségében szomorúan mondta: „Még csak a Biblia felét prédikáltam”.

Felesége, a mindig figyelmes, barátságos, vendégszerető, a Bibliát igen jól ismerő, segítőkész, komoly hívó asszony igazi segítőtársának bizonyult egész élete során. Mint a lánykór lelki vezetője, a szeretetvendégségek főszervezője, mindenre és mindenre kiterjedő figyelmességével és szeretetével bensőséges, vidám családi ünnepre varázsolta a körzeti ünnepek közös étkezéseit. Télen elkísérte férjét a körzeti állomásokra, ahol néhány napot töltöttek egy-egy gyülekezetben. Ilyenkor végiglátogatták a családokat, elbeszélgettek, bajokat, ügyeket intéztek, békítettek, imádkoztak és igét vittek mindenhová.

1967 március. 5-én, Stelkovics testvér születésének 70. évfordulóján a körzetgyűlés elfogadta nyugdíjba vonulási szándékát. Több mint 40 éves szolgálatát köszönte meg a körzet. Fizetést soha sem kapott a gyülekezetektől, körzettől, csupán útiköltségtérítést, mely nem fedezte a vonatjegyárakat sem. A fizetést onnan felülről várta. Őszi betakarításkor a terményből juttattak neki a testvérek, amit ő köszönettel elfogadott. A cipésmesterséget úgy „űzte”, mint Pál apostol a sátorlapkészítést. Ebből tartotta el családját.

1968-ban özvegyen maradt, miután felesége a mennyei hazába költözött. 1969-ben újra nősült és Albertirsára költözött. Talentumához és erejéhez képest ott is bekapcsolódott a szolgálatba. 1973-ban az almáskamrási testvérek hívására oda költözött és annak a gyülekezetnek lelki házát építette.

Élete végéig szolgált. 1975. augusztus 10-én a Medgyesegyházi Gyülekezet 70 éves jubileumán ígét hirdetett és 17-én kétegyházi temetési és igehirdetési szolgálatból hazafelé jövet a vonaton érte a hazahívó szó. A megfáradt, de soha el nem lankadt szolgát nagy részvétellel búcsúztatták a környező gyülekezetek tagjai.

„Hű szolga, te, ki vitézül harcoltál... a mennyben majd ott él, ért gyümölcsként, mit Jézusért tetél!” (Ev.kar. 313:3)

Stelkovics Lajos
unoka

Magyar holokauszt

55 éve annak, hogy Magyarországon megkezdődött – a szovjet Gulág mintájára – megsemmisítő munkatáborok létesítése. Az évforduló kapcsán egy 2004-ben íródott, de nem közölt cikkkel emlékezünk az elhurcoltakra – köztük baptista testvéreinkre is – Hányik János nyugalmazott székesfehérvári lelkipásztor szerkesztőségünknek megküldött írásával.

A Békehírnök június 2004. 23-i számában olvashattunk egy beszámolót Ficsor Győzőné testvérünktől, aki férjével együtt részt vett a Holokauszt-emlékhajón történt emlékezésen, mely utat az Éjféli Kiállítás szervezett május 11-én. Engem szíven ütött, amit olvastunk: „Mint hívó embereknek, keresztyéni kötelességünk erről a tragédiáról megemlékeznünk. Nem engedhetjük meg, hogy ennek emléke feledésbe merüljön.” Ébresztő szavak ezek. Számomra igen, aki szemtanú voltam, s aki annyit látott és átélt azokból a borzalmakból, amikor hatszázezer honfitársunkat – zsidókat, cigányokat – hurcoltak a veszthelyre. Van miről emlékezni.

S íme újabb dátum: 1950. június 23. Emlékezünk – többek között – Kormópusztára is!

„Lantomat pengetem, hogy dalt zengjék Néktek,
Hogy vigaszt keressek vérző szíveteknek.
Vajon mi a vigasz, mit nyújtsak Tinéktek?
Honukból elhurcolt igaz embereknek,
Akik dolgoztatok szívvel, ésszel, kézzel
A jövőbe vetett aranyló reménnyel...”

Az Államvédelmi Hatóság (ÁVH) a Hortobágyi Állami Gazdaság területén 1950. június 23-tól kezdődően a szovjet Gulág mintájára munkatáborokat létesített. Amikor Titó Jugoszláviája kilépett a Kominformból, nagy hisztéria támadt ezen az oldalon, eszeveszettül épültek betonbunkerek, lövészárkok a déli és nyugati határ mentén, és létrehozták a határsávot 15–20 km szélességben, ahonnan kitelepítették azokat a gazdákat – családostól –, akik úgy

dolgoztak, ahogy a velük érző versíró írta: „szívvel, ésszel, kézzel” és termeltek az ország számára. És kitelepítettek értelmiségieket és volt magyar katonatisztek családostól. Kitelepítésük oka: politikailag megbízhatatlanok. A nép ellenségei. Az országból közel 800 000 embert deportáltak. Minden ingó és ingatlan vagyonuktól megfosztották őket. Fegyveres rendőrök éjjel felugrasztották és azonnali távozásra kényszerítették őket. A deportáltakat marhavagonokkal szállították számukra ismeretlen helyre, és birkahodályokat kaptak lakásként.

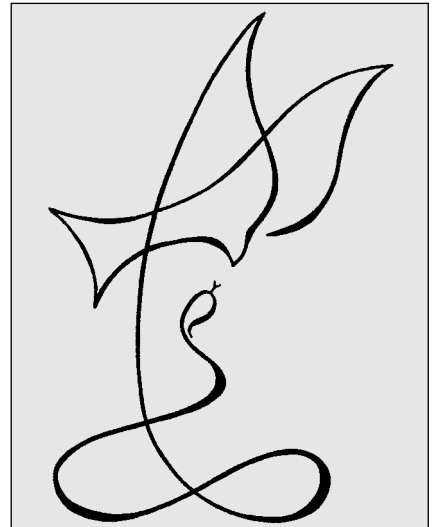
Én azért is emlékezem és igyekszem emlékeztetni, mert az elhurcoltak között baptista testvéreink – családok – is voltak. Lelkipásztori szolgálatom első heteiben kellett átélnem két stabil baptista család elhurcolását körzetünkben. Név szerint: Vőő János és családja (Hercegszántó), felesége és három gyermekük: Veron, Imre és Ilona. Testvérünk a hercegszántói gyülekezet vezetője volt, igehirdető, komoly, buzgó lelki ember, aki a misszió oltárán sokat áldozott. A másik Szloboda Imre feleségével és Imre fiukkal. Szloboda tv. a dávodi gyülekezet vezetője volt, az ige hitvallója és tanítója. Mindkét család saját gyülekezetének és a bácskai missziónak erős oszlopa volt. Községük és a vidék tiszteletben álló emberei.

A deportáltak állami gazdaságban dolgoztak. A férfiak nehéz munkát végeztek, a nők a rizs- és gyapottermelésben dolgoztak. Bérük annyi volt, hogy éhen ne haljanak, embertelen körülmények között éltek évekig, szigorú ellenőrzés alatt. Megkísérelni sem lehetett velük kapcsolatot létesíteni sem személyesen, sem levelezéssel. Többen ott haltak meg, mint testvérnőnk, Szloboda Imréné, és a temetésén sem vehettünk részt.

A legfiatalabbik, Kovács Gyuláné Vőő Ilona – most már nagymama – úgy emlékszik vissza, hogy a táborklakók nagy része sokat sírt, kesergett, hogy miért, de a hívők imádkoztak és az Isten Igéjéből naponta új erőt merítettek s így könnyebb volt...

Persze őket éveken át hitegették, hazudtak nekik, hogy letelik egy bizonyos idő és hazamehetnek. Legtöbben ebben a hiedelemben éltek, és nem tudtak arról, hogy deportálásuk életfogytig szól, és a rendőri fogvatartás még a gyermekeikre is kiterjed. Tehát a táborból visszaút nincs. De a történe-

lem Ura nem alszik, hanem cselekszik, s a kerék forog. 1953 márciusában meghalt a nagy Sztálin, akinek a halála megváltoztatta a történelem menetét. Hazánk miniszterelnöke Nagy Imre lett, aki 1953. július 5-én feloszlatta a táborkakat és megszüntette a deportálásokat. Ez így szépen hangzik, de... A deportáltak valósággal szélnak eresztették, haza nem mehettek – ez parancs volt –, otthonaikat idegenek foglalták el. Teljesen a nulláról kellett indulniuk, s őket továbbra is megbízhatatlan, sokadrendű állampolgárként kezelték. Évtizedekig beszélni sem volt ajánlatos magukról, ill. róluk.

A jó és a rossz
örök harcban állnak érted.
Ha azonban
átadod magad Istennek,
Szent Lelke által
Ő győzi le benned
a rosszat
a szívedben lakó jó
erejével.

S.A.

A szülők már elmentek, de a gyermekek közül még sokan itt élnek közöttünk, itt vannak gyülekezeteinkben. Tartozunk nekik azzal a beismeréssel, hogy büntetlenül elhurcolt honfitársainkat, hittestvéreinket ötven esztendő alatt nem rehabilitáltuk, nem történt irányukba bocsánatkérés, nem történt jóvátétel, s ők jogilag, törvény szerint máig megbízhatatlanok, deportáltak. Ők nekünk testvéreink.

Hogy a nemzet, az állam, a hatalmon levők tesznek-e valamit az ártatlanul elhurcolt százazrek érdekében, vagy majd elhalnak a még élők és vége az ügynek, nem tudjuk, de legalább mi hívó emberek fejezzük ki szeretetünket a már elköltözötték s a még közöttünk élők iránt azzal a kívánsággal, hogy a kegyelmes Isten közelében nyerjenek igazi kárpótlást.

Hányik János

Új könyv

Zágoni Jenő testvér, a Baptista Levéltár igazgatója szerkesztésében és kiadásában jelentek meg Szentkatolnai Bálint Gábor legfontosabb – válogatott – írásai. A szerző magyarságtudós, Kőrösi Csoma Sándor nyomában járva különös felfedezéseket tett. A tudós nyelvész önkéntes száműzetésbe menekült. Harminc nyelvet beszélt, tizenhárom ural-altáji nyelvet pedig tanított – hazatérése után – a Kolozsvári Egyetemen. Mindazoknak ajánljuk, akiket érdekel nemzetünk története, az őshaza-kutatás és a nyelvészet. Kapható a Baptista Könyvterjesztésben vagy a Levéltárban.

A LÁTOGATÁS MINDIG JÓLESIK...

A Kiskunhalasi Gyülekezet április 17-én rendkívüli élményben részesült, hisz a Pestszenterzsébeti Gyülekezet énekara és kísérete a lelkipásztor vezetésével látogatott meg minket. A 60 tagú énekkar önmagában is nagy élmény egy 60 tagú gyülekezet számára, de emellett a gyerekek kórusa, és egy fiatalokból álló fúvós együttes is gazdagította a napot.

Nagyra értékeltük az erszébetiek látogatását több szempontból is. Először is azért, mert egy félkész épületben működő gyülekezetet látogattak, felvállalva az ezzel járó kényelmetlenségeket. Az

tapasztalata, megértő és kedves tanácsa sokat jelentett.

Az istentisztelet között az ebéddőt vidám légkörben töltöttük el. Kiskunhalas világra szóló értékét, a Halasi Csapkeházat tekintettük meg. Tanulságos volt pusztán az a tény is, hogy néhány szobában, szorgos munkával és nagy szakértelemmel lehet igen magas szintű teljesítményt produkálni. A halasi csipke világhiállításokon már nem egyszer utasította maga mögé például a brüsszeli csipkét is. Ezután rövid sétabuszozáson meglektintettük a várost, az Erzsébeti Gyülekezet lelkipásztora gyermekkorának helyszíneit, és a régi, már-már omladozó imaházat. A derű és a közvetlenség jellemezte ezeket az órákat, ami úgy kell az embernek, mint a friss víz.

Köszönettel tartozunk a Pestszenterzsébeti Gyülekezetnek, énekeseinek, fúvósainak, gyermekeinek és a vendégszolgálatot szervező lelkipásztornak, dr. Almási Mihály testvérnek a fáradozásukért, szeretetükért, áldozatukért. Isten áldja meg kedves testvéreinket!

Katona Béla

Az erszébetiek egy csoportja a csipkeház udvarán

Nemsoká kezdődik az ebéd

A szószéken Almási Mihály, mellette Katona Béla helyi lelkipásztor

Az új kiskunhalasi imaház bejáratánál gyülekeznek a vendégek

Az erszébeti énekkar énekel

A gyülekezet egy része

órákig tartó utazás után kényelmetlen, régi padokban kellett figyelemmel kísérniük az istentisztelet eseményeit. A látogatás a meglátogatottaknak mindig jólesik, kiváltképp akkor, ha a látogatók a kényelmetlenségekben is osztoznak minden panasz vagy bántó megjegyzés nélkül. Önmagában a látogatás ténye is felért egy bátorító lelkipáncodozással, de a személyes beszélgetésekben elmondott bátorító szavak, az építkezéscn átment gyülekezet

Nagy városokban és nagy gyülekezetekben talán nem feltűnő vagy rendkívüli, de a mi kis gyülekezetünkben nagyon újszerű az „egyházzenei hangverseny”. A délutáni istentisztelet keretein belül megtartott hangverseny szép számban vonzotta a környékbeli gyülekezetek tagjait és a város lakóit. Szébbnél szébb klasszikus és lelki ének követte egymást, tisztán, érthető szöveggel. Sokak számára egyszerre volt a szépség, a harmónia és a lelki üzenet felemelő, maradandó élmény. A hangverseny által a vendég gyülekezet evangélizálni akart, és így néhány hét távlatából már el is mondható, hogy ez sikerült is. Néhány érdeklődő a városból visszajött a gyülekezetünkbe a következő vasárnap, élénk érdeklődést mutatva az istentiszteleti alkalmak iránt.

Az erszébeti testvérek is jól érezték magukat Kiskunhalason, és igen nagyra értékelték a gyülekezet vendégszeretetét. Az új imaház átadásához még sok anyagi áldozatra van szükség. Azok kedvéért, akik szeretnék segíteni testvéreinket – akik közül sokan a saját házukra vettek föl jelzálogkölcsönt, hogy épülhessen az Úr háza –, megadjuk a gyülekezet bankszámlaszámát:
Élő Reménység Alapítvány,
11732064-20040383,
OTP Bank.
Az adományok az adóalapból levonhatók.

Pünkösdi ünnepe

Így szól az Isten: Az utolsó napokban kitöltök Lelkemből minden halandóra. ApCsel 2:17.

Volt idő, amikor hiába kérdeztem a tanítványaimat: „Mit ünneplünk pünkösdkor?” – nem tudtak válaszolni a kérdésre. A vasárnapi iskolások jobban feleltek, de láttam rajtuk, hogy ez az ünnep rejtélyesebb, mint a többi. Elmondták a Szentlélek kitöltetésének történetét, de a jelentését nem értették még ők sem.

Az óvodás csoport pünkösdi leckéje nagy gondot jelentett, hogy is tanítsam meg, mit kaptunk pünkösdkor? Imádkoztam ezért a feladatért, és Isten egy játékszerre irányította a figyelmemet.

Egy rongybabát vittem a foglalkozásra. A gyerekek ismerik ezt a játékot.

Az élet jeleit keresttem velük a babán. Tapogattuk, mozgattuk, ráztuk, dajkáltuk. A baba semmit nem tudott egyedül tenni. Nem tudta, mi történik vele és nem volt képes semmi önálló dolog elvégzésére.

Megállapítottuk, hogy a baba nem él.

Ez után megengedtem a gyerekeknek, hogy kedvükre mozogjanak egy pár másodpercig. Mozgott minden porcikájuk. Amikor intettem, vége lett az ugra-bugrának.

Megállapítottuk, mozog minden testrészünk, tudunk beszélni, van akaratunk és érzésünk. Élünk.

Isten teremtett minket és lelkétől lettünk élő emberré.

Mindig jól működik a kezünk, azt teszi, ami jó? Mindig odamegyünk, ahol Isten látni akar, vagy visz a lábunk erre-arra? És hogy állunk a beszédünkkel? Csak szépet és jót mondunk? Imádjuk a mi Teremtőnket? Hát az akaratunk, melyik irányba kormányozza az életünket?

A Szentlélek azért jött el, hogy minden, ami bennünk él, Isten dicsőségére éljen. Oda vigyen a lábunk, ahová Isten vezet. Azt tegye a kezünk, amit Isten ránk bíz. A szívünk és a szánk az Ő dicséretét zengje.

– Hol lakik a Szentlélek? – kérdezték a kicsik.

A szívünket üresítettük ki, hogy lakhasson benne. Kitisztogattuk, letörölgettük, felmostuk a kis szobát és behívtuk a vendégünket. Lehet látni rajtunk, ha a Szentlélek lakik a szívünkben?

Ha szeretjük a testvérünket, ha odaadjuk neki a színes ceruzát, ha szót fogadunk anyunak, ha imádkozunk, akkor beköltözött a szívünkbe már. A gyerekek sok hiányt fedeztek fel magukban. Elég őszinték voltak és elmondták ezeket, de így megláttuk, hogy látható viselkedésünkben a Szentlélek jelenléte. Megvallottam nekik, hogy van, amikor én sem vagyok elég türelmes, és nem engedelmeselek Neki. Szükségem van a segítségére, a vezetésére, a tanácsára és az erejére.

Ha engeded, hogy
életed hajóját
a Szentlélek lendítse előre,
akkor megtapasztalhatod,
mit jelent
a szeretet sodrában élni.

S.A.

Kértem a gyerekeket, rajzoljanak egy igazi pünkösdi képet, amiről lehet tudni, hogy ott a Szentlélek jelen van. Zolika egy kisfiút rajzolt, ceruzával a kezében. Átadja a testvéreinek. Tímea mosolyog a képen. Nem akar többet duzzogni. Pünkösdkor igazi változást éltünk át. Helyet kapott szívünkben az Élet Lelke!

Frittmann Lászlóné
Magdi néni

JÓ PÁSZTOR
A JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY LAPJA

IRATMISSZIÓ

Lapunkat mindenkinek ingyen megküldjük, aki azt kéri.
Újságunk célja az evangélium terjesztése, a közösség összefogása.
Ezért közlünk minden korosztály számára írásokat,
rejtvényt, éneket, verset, bizonyoságtételt, bibliai tanítást.

A lap 2500 példányban jelenik meg.
Mind az előállítás, mind a postázás költsége tetemes, amelyek fedezésére
szívesen fogadunk adományokat.

Minden munkatársunk ingyen, szeretetből dolgozik.
Missziós céllal több példányt is küldünk azoknak, akik azt kérik.

Isten áldása kísérje Olvasóink és Támogatóink életét!

A szerkesztőség

Kegyelem minden

Lapunk legutóbbi számában megjelent egy könyvajánló. Többen kérdezték tőlem, hogy miről szólhat egy 700 oldalas könyv ezzel a címmel: „Kegyelem minden”. Miután vagy 30 hangkazettára lediktáltam ezt a leginkább ön-életrajznak nevezhető emlékezést – amely persze messze visszanyúl a múltba és sok családtörténeti, missziótörténeti, gyülekezetekkel, településekkel kapcsolatos információt tartalmaz –, gondolkodni kezdtem a majdani címen. Mindig tudtam, hogy minden kegyelem, de most, hogy együtt láttam családunk – és benne a magam – történetét, a gyülekezetek, ősi magyar települések, és a misszió történetének velünk kapcsolatos részeit, nem tudtam szabadulni ettől a címtől. A könyv bevezetőjében a következőképpen írok erről:

»Kisgyerek koromban naponta órákat hallgattam édesanyám éneklését. Először egyedül, aztán ahogy érkeztek testvéreim, mindhárman. A neki legkedvesebb evangéliumi énekeket énekelte naphosszat. Köztük közel száz saját szerzemény is volt. (Megjegyzem, hogy ezeket az énekeket Amerikában egy füzetben ki is adtam.) Amikor azon gondolkodtam, hogy mi lehetne ennek a családtörténetnek vagy önéletrajznak a címe, eszembe jutott egy gyakran énekelt kis éneke, amelynek az volt a címe és a refrénje is így kezdődik: „Kegyelem minden”. Hadd álljon itt az egész szöveg!

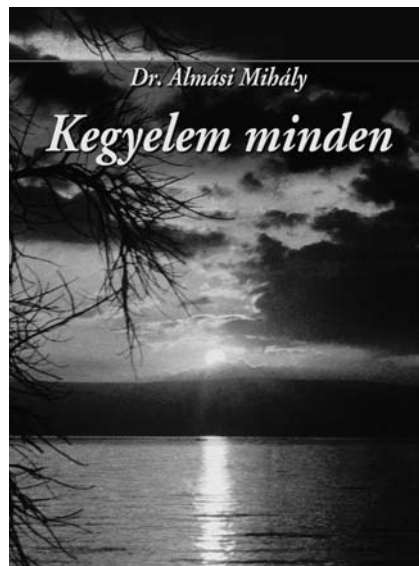
Kegyelem az, hogy Tiéd e szív,
Kegyelem az, ha Tehozzád hív.
Kegyelem az, hogy érted dobog,
Kegyelem az, hogy Tiéd vagyok.

Kegyelem minden,
Kegyelem ingyen!
Kegyelem minden
az életemben.

Kegyelem az, hogy tiéd e kéz,
Néked szolgálni mindig, ha kész.
Kegyelem lábam lépése is.
Kegyelem ajkam egy szava is.

Kegyelem minden,
Kegyelem ingyen!
Kegyelem minden
az életemben.

Kegyelem nékem, nagy kegyelem,
Igdé tanácsa, jó Mesterem.
Kegyelem szíved szeretete,
Kegyelem ajkam dicsérete.

Kegyelem minden,
Kegyelem ingyen!
Kegyelem minden
Az életemben.

Ez az ének minden további szó nélkül egy komplett önéletrajz is lehetne, és nemcsak édesanyám, aki olyan sokszor énekelte, hanem az enyém is, és családunk minden tagjái...

Amikor tehát a múlt évszázadaiba hívom kalandozni az olvasót egy időutazásra, annak teljes tudatában teszem ezt, hogy minden esemény, minden élethelyzet, amelyből valamiféle áldás, eredmény származott, a kegyelem megnyilvánulása, a kegyelem műve őseink és a mi életünkben...

Ez a könyv üzenet lehet fiataloknak és időseknek, érkezőknek és távozóknak, nagy családunk tagjainak és kívülvalóknak, hívóknak és hitetleneknek, azoknak, akik megtalálták Krisztust, és azoknak, akik keresik. Adja meg nekünk a „Kegyös Jézus”, hogy kegyelmének magasztalását szolgálják e sorok!

Ennél sokkal konkrétabban is lehet persze válaszolni a fölvetett kérdésre, hogy ti. miről szól ez a könyv? 21 fő fejezetben 65 fejezetben és ezen belül 375 alfejezetben számtalan téma kerül földolgozásra. A „kézirat” 1332 oldal, a tartalomjegyzék 23 oldal. A képek száma több mint 500. Dédnagyapám, két nagyapa, szüleim és az ő testvéreik révén, missziós szempontból földolgozásra kerül a Trianon előtti nagy Magyarországon szinte egész területe, hisz Almási nagypapa Kornyával Erdélyben, Soós Simon dédnagyapa Seres Sámuellel Bácskában kezdte a szolgálatot. Az érintett városok, falvak között van Kunszentmiklós, Budapest, Békés, Békéscsaba, Újkígyós,

Kiskunhalas, Orgovány, Szank, Kecskemét, Dömsöd, Tompa, Kelebia, Bagamér, Bogviszló, Szőkepuszta, Eger, Noszvaj, Bükkzsérc, Tard, Szomolya, Felsőtárkány, Hajdúböszörmény, Szigetszentmiklós, Budapest-Pesterzsébet, Fót, Budapest-Alsóhegy utca, az amerikai Cleveland, Louisville...

Számos további gyülekezet kapcsolódik a sorba, ha számba veszem családunk tagjainak egyéb szolgálatait, pl. Budapest Nap utca, József utca, Wesselényi utca, Sarkad, Szekszárd, Pécs-Vasas, Miskolc, stb. És akkor még nem szóltam azokról a gyülekezetekről, ahol családunk lelkipásztor tagjai egy vagy két évet töltöttek, nem szóltam Debrecentről, a Református Teológiai Akadémiáról, amellyel igen szoros a kapcsolatunk a mai napig, nem szóltam tucatnyi európai magyar és amerikai magyar gyülekezetéről, ahol szolgáltunk.

Érdekes fejezetei a könyvnek azok, amelyek a déd- ill. a nagyszülőkről szólnak, háborúkról, tűzvészről, sikerekről és kudarcokról.

Távoli vidékekre, kontinensekre is elkísérhet bennünket az olvasó, Európa számos országa után Amerikába vagy a Szentföldre, de részese lehet számos kalandnak, számos helyszínen, kigyókkal vagy medvével, farkassal vagy szarvasokkal való találkozásnak élesben, vagy épp a világ leghíresebb nemzeti parkjaiban.

És szó van persze a könyvben azokról az évekről, melyekben valamilyen szinten vezetője voltam a baptista egyháznak, missziós alapítványoknak és egyéb szervezeteknek.

Néhány fejezetben elemzem egyházunk, általában a magyar- és a világ-baptizmus helyzetét, kilátásait, és persze szólok azokról a gondokról, amelyek leterhelnek, és azokról az örömekről, amelyek reménnyel töltenek el bennünket.

A „Kegyelem minden” címben az is benne van, hogy kegyelem az élet, a szolgálat, a múlt, a jelen és a jövő, az is, hogy megírhattam ezt a könyvet és az is, hogy – hitem szerint – sokan áldással forgathatják. Akik pedig ennél többet szeretnének tudni minderről, azoknak figyelmébe ajánlom magát a vaskos kötetet, amely megrendelhető (3900 Ft + 600 Ft postaköltség áron) a Jó Pásztor Evangéliumi Könyvterjesztő Szolgálat címén: 1751 Budapest, Pf. 279; a Jó Pásztor E-mail címén: jopasztor@baptist.hu; vagy a (06-30) 428-2516, ill. 06-1 277-5440 telefonszámon. E két számon lehetséges egyeztetni a könyv átvételének helyét és idejét, ez esetben a postaköltség megspórolható.

Kísérje Isten áldása és kegyelme az olvasókat!

Dr. Almási Mihály

A silányság évszázada

Kedves tanár ismerősömmel beszélgetve ismertem meg a következő valós történetet. Ez az ismerősöm történetesen egy humán szakon tanít országunk egyik neves egyetemén és ebben a minőségében részt vett a felvételiztetésben. Az eset talán még kirívó, de egyfajta tendenciát mégis mutat.

Érettségit nyert felvételiző azt nyilatkozta nemzetünk egyik, népmesékben is sokszor emlegetett királyának, Hunyadi Mátyásnak a koráról, hogy az i.e. 3. évezred. Hasonlóan érdekes elgondolása volt az 1848–49-es szabadságharcunk két katonai vezetőjének, Görgey Artúrnak és Bem Józsefnek a szakmáját illetően, miszerint azok vándor nyomdászok voltak. Vélhetőleg barátunk felvételt fog nyerni, és azon diákok egyike lesz, akik kérvényezni szokták az értékelések szigorának csökkentését.

Ahhoz kezdünk hozzászokni, hogy véltelődő műsorok alkalmával, magasan képzett emberek, egyszerű bibliai kérdéseken hullanak ki a játékból, az azonban ijesztő, hogy a jövő értelmisége a legkézenfekvőbb általános műveltségi kérdésekre sem tud választ adni, ami ráadásul még a szakmájába vágó is.

Számomra még kétségbeejtőbb, amikor azt kell észrevennem, hogy ugyanez a tendencia a közösségünkben is felfedez-

hető. A tudatlanság és igénytelenség magas szintű kegyességi állapotként van sokszor feltűntetve. Nem baj, ha valaki nem ismeri az Igét, ha kellőképpen szóno- kias, vagy van adottsága a népmításhoz, máris ünnevelt tanító, „Isten igazi prófétája” lehet. Nem baj, ha az imádság, bár kellőképp érzélgős, tartalmát tekintve mégis a Krisztus mély ismeretének hiányáról tanúskodik, csodálatossá magasztosul a „szirupossága” által. Nem baj, ha a zene, dallam helyett valami dübörgéssé válik, hiszen csak „megpróbáljuk mai nyelven megfogalmazni hitünk igazságait”. Míg a reformáció korszaka kulturálisan felemelő és kultúrateremtő volt, addig a mostani tendencia az, hogy kulturálisan visszazül- lünk (néha a világi normák alá). Merészelném megkérdezni: nem az lenne-e a küldetésünk egy silányuló világban, hogy nö- velkvő értékeséget és igényességet mu- tassunk föl? Tényleg azonosságot kell lát- nunk az Ige által lelki értéként kezelt egy- szerűség és a világi igénytelenség között? Tényleg Isten szerint való lesz az, ha is- tentiszteleteink, az Ige tanítása és tanulá- sa helyett, valamiféle misztikus ellazulási alkalommá csúsznak vissza?

Kotmájer Mihály

Újra kapható

Füzessy Ferenc festőművész Via Dolorosa c. monumentális olajfestményének színes poszter változata (60 x 40 cm) Krisztus a fájdalmaik útján.

A kép megrendelhető a (06-1) 280-0446-os telefonszámon.

Ára: 1000 Ft + 200 Ft postaköltség.

Füzessy testvér a teljes bevételt a 105 éves Kispesti Baptista Gyülekezet imaház-felújítási munkáinak finanszírozására ajánlotta föl.

„Jézus vére megtisztít...”

Van egy távoli egzotikus ország Indokínában, ahol a föld mélye aranyat, ezüstöt, drágaköveket rejt, ahol a dzsungel mélyén ma is az elefánt a legfontosabb háziállat és munkagép, ahol eredeti selyemszálból csodálatos kelmék készülnek, ahol rejtett tisztásokon mákot természetnek az ópiumért és félnomad törzsek élnek mit sem tudva modern korunk vívmányairól.

A vidék szelíd egyszerűsége szöges el- lentétben áll a főváros lendületével. A pénzvilág, a szolgáltatóipar tízezerszámra szippantja fel a képzett fiatal értelmiséget. A király méltósága és tekintélye pedig fé- ken tartja a szélsőségeket. Ez Thaiföld, a „szabadok földje”. Itt él több mint 60 mil- lió ember évezredes vallási kötődéssel a buddhizmushoz. Erre emlékeztetnek a lépten-nyomon feltűnő buddhista szenté- lyek, Buddha-szobrok, szellem-házikók.

Munkám révén gyakorta tartózkodom hosszabb-rövidebb ideig Thaiföldön és különösen vasárnapként érzem pótol- hatatlan hiányát keresztyén közösségnek.

Thai kollégáim nyomozásának köszön- hetően fölkerestük a baptista misszió helyi táborát. Szépen rendezett parkban egyfor- ma emeletes épületek sorakoztak. A misszióállomás több száz fiatalt tud egy- egy turnusban fogadni. Vidáman beszélge- tő fiúk igazítottak el a délelőtti istentiszte- let terme felé.

A pásztor előzékenyen tessékelt befelé minket. Kissé furcsának tűnhettünk – egy szőke európai asszony, néhány érett korú thai kísérővel –, hisz még az éneklés is ab- maradt.

Röviden bemutatkozhattam és el- mondhattam, milyen hálás vagyok Jézus Krisztusnak, hogy megtalálta és megmen- tette a thai fiatalokat is az örök életre. Nagy szeretettel hívtak asztalukhoz, egy- együtt törjük meg a kenyeret. Az úrvacsora alatt a „Jézus vére megtisztít...” gyö- nyörű éneket csilingelték egyébként is dal- lamos nyelvükön. És mi, különböző színű, nyelvű, kultúrájú emberek, eggyé forrtunk Jézus Krisztus szeretetében.

Hunyadi Ibolya idegenvezető

SZÉP EMLÉKEK NYOMÁBAN

Nagy lelkesedéssel indultunk útnak 2005. április 8-án Kárpátaljára. Négyen – dr. Almási Mihály lelkipásztor, Laczkovszki János gyülekezet-vezető, Simon Gedeon pénztáros és Pátkai Béla lelkipásztor – vittük el azt az adományt, melyet a Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet és a Jó Pásztor Alapítvány gyűjtött össze határon túli testvéreink megsegítésére. Az időjárás kitűnő volt és a testvérekkel való találkozás is felejthetetlen élményt jelentett számunkra.

Az adományok természetesen nagy örömet jelentettek a szükségben lévőeknek és ismételten meggyőződhattünk arról, hogy az ilyen jellegű segítséggel is tartozunk testvéreinknek. A kinti misszió működéséhez nagy szükség van épüle-

hoztuk létre a Beregszászi Magyar Baptista Misszióközpontot. Ugyanakkor misszionárius házaspárt küldtünk ki és az éhező, árva gyermekek étkeztetéséről gondoskodván alakítottuk ki és szereltük fel gépekkel a Guti Baptista Péksé-

Utazásunk állomásai a következők voltak:

Beregszász, Magyar Baptista Misszióközpont, ahol éppen ifjúsági bibliára volt ukrán nyelven. Örültünk annak, hogy ukrán testvéreink is használják az épületet, de fáj, hogy magyar egyházi vezetőink immár öt éve nem gondoskodnak arról, hogy kiküldött magyar baptista missziómunkás szolgáljon a sok-sok hazai áldozatból felépült és szépen kialakított Misszióközpontban. A hitükért és magyarságukért sokat szenvedett testvérek hiába várják a segítséget. Valóban hiába? Senki sem emlékszik a sok fényképes beszámolóra, országos gyűjtésekre, kialakuló és szaporodó gyüle-

A beregszászi magyar imaház és missziói központ épületéről eltűnt a magyar nyelvű tábla, csak a házszám maradt meg

Kárpátalján a kigyósi temetőben koszorút helyeztünk el Molnár Ede lelkipásztor testvér feleségének sírjára

Fiatalok a beregszászi magyar imaházban

Egy régi istálló, amiből ifjúsági terem lesz (Kárpátalja Zápszony)

A guti új missziói ház udvarán Laczkovszki János, Simon Gedeon, Szikszai Kálmán és Almási Mihály

Nemes testvér az Ukrán Baptista Szövetség területi képviselője vette át Almási Mihálytól azt a 10 000 dollárt, ami lehetővé tette a beregszászi magyar imaház és missziós központ megvásárlását. A képen még Nagy István akkori magyar lelkipásztor látható, aki helyett ma ukrán lelkipásztor van

tekre és missziómunkásaik anyagi támogatására, hogy szolgálatukat végezni tudják. Korábbi években ezt a szükségét felismerve vásároltunk és építettünk imaházakat: Benén, Rafajján, Zápszonyban, újjítottuk fel a kigyósi imaházat és

get, mert vannak éhező, árva gyermekek hozzáink közel is. Valaki közülünk felsőhajtott mindezeket látva: „Miért is kell nekünk ezer kilométerekre utazni, amikor a határ másik oldalán ekkora nyomoron enyhíthetnénk?”

kezetek? Testvéreinknek nem elsősorban arra van szükségük, hogy a Magyarországról odautazók hősiességnel bemelegítsék azokat, akik felé ilyen nehéz körülmények között szolgálnak. Talán lesznek, akik segélykiáltásukat meghallják!

Beregújfalu, ahol évekkel ezelőtt elhatároztuk, hogy imaházat létesítünk. Akkor (azóta is fenntartja ígérte!) egy nem hívó magyar aszszony felajánlott egy épületet ingyen, a falu közepén erre a célra. Kanadából jött is egy felajánlás, de sajnos az illetékesek nem álltak az ügy mellé. Pedig nem voltak többen tagok és érdeklődők sem Rafaján, sem Zápszonyban, sem Benén, amikor nekifogtunk az építkezéseknek. A jövőben e jó példák is szolgálhatnak bizonyoságul és serkenthetnek az áldozatra. „A mi munkánk nem hiábavaló az Úrban” ezen a téren sem. Viszont nincs bátorító ígérteünk a semmittevésre.

Meglátogattuk a beregújfalui temetőben Mariska néni (Molnár Ede lelkipásztor testvér felesége) sírját, akit az Úr az elmúlt év őszén szólított az Ő dicsőségébe 67 éves korában. Elhelyeztük az emlékezés koszorúját és hálaadással gondoltunk testvérnőnk hűség, szolgáló és példaadó életére. Ugyancsak felkerestük a temetőt Beregszászon is, ahol Jakubovics Katalin misszionárius földi maradványait fedi a sírhant. Itt is koszorút helyeztünk el és emlékeztünk az 53 éves korában hazaköltözött testvérnőnkre, aki erőssége volt beregszászi és kigyósi gyülekezeteinknek. Sok árva, utcagyerek talála meg otthonát nála, és ami a legfontosabb, megtalálták üdvösségüket is az Úr Jézusban, testvérnőnk hűség, kitartó szolgálata által. Sajnálatos, hogy élete utolsó két évében rokkant kocsijával Kigyóra (Beregszásztól 8 km) kellett járnia vasárnaponként, ahova mindig gyermekek kíséretében ment, mivel Beregszászon megváltottak a dolgok.

Guton a Baptista Pékségre voltunk kíváncsiak elsősorban, de Szikszai Kálmán testvér nem talála a pékség kulcsát, így csak kívülről láthattuk. Azt azonban elmondta, hogy jelenleg a pékség nem működik. Akik finanszírozhatnák, azt mondják, hogy nem éri meg. Ebben teljesen igazuk is van. Ugyan miként is érné meg, amikor árva gyermekeket etetünk? Ez nem gazdasági befektetés! Minden magyarországi gyülekezet „deficit”, ezért adakozunk! Ez jellemző minden missziós szolgálatunkra. Nem hallottam (és talán nem is fogok ilyet hallani!), hogy pl. a Misszióbizottság a beküldött támogatásokat megduplázza volna, mégsem mondjuk azt, hogy nem éri meg fenntartani. Talán van, aki így gondolkozik? Lehetséges?!

Zápszonyban örömmel láttuk, hogy szépen munkálkodnak testvéreink a misszióban és az épületek körül is! Attól kezdve, hogy imaházat vásároltunk, fellendült a misszió. Jó volt hallani, hogy a szomszédok rendszeres látogatói az istentiszteleteknek. Komoly gyermek- és ifjúsági munka folyik. Ezt a példát érdemes követni.

Ahol házi csoport működik, ott minél előbb ingatlant kell vásárolni, hogy tovább tudjon fejlődni a gyülekezet. Elődeink is ezt tették! Az ottani lakáviszonyok különösen nem teszik lehetővé a rendszeres istentiszteletek megtartását, ha nincs saját, e célra kialakított objektum, el lehetetlenül a misszió.

Visszafelé jövet hálát adtunk testvéreinkért a jó Istennek és elhatározások születtek meg bennünk, de nem mások helyett. Ezért buzdítottunk mindenkit a jó cselekvésre, mert ha valahol kell jót TENNI, akkor az Kárpátalja! Nehémiás lelkülete és odaszánása legyen példa számunkra: „Elmondták nekem, hogy a megmaradtak, akik a fogság után maradtak meg, nagy bajban és gyalázatban vannak ott abban a tartományban. Jeruzsálem várfala csupa rés, és kapui tűzben égtek el. Amikor meghallottam ezeket, napokon át ültem, sírtam és gyászoltam, böjtöltem és imádkoztam a menny Istene előtt... Nem szoktam szomorú lenni előtte, ezért így szólt hozzám a király: Miért szomorú az arcod? Hiszen nem vagy beteg! Nem lehet ez

más, csak a szív szomorúsága! Ekkor én nagyon megijedtem, és ezt mondtam a királynak: Örökké éljen a király! Hogyne volna szomorú az arcom, hiszen az a város, ahol őseim sírja van, rommá lett, és kapuit tűz emésztette meg! Akkor a király ezt kérdezte tőlem: Mit kívánsz tehát? Én pedig imádkoztam a menny Istenehez, majd ezt mondtam a királynak: Ha jónak látja a király, és ha méltónak tartod rá szolgálodat, akkor küldj el engem Júdába, abba a városba, ahol őseim sírja van, hogy felépíthessem azt!” (Neh 1–2)

Istennek legyen hála, hogy ma már nincs akadálya Kárpátalján magyar baptista missziót végezni. Ukrán baptista testvéreink támogatják kezdeményezéseinket, és örülnek, ha átvállaljuk a magyar baptista missziót. Az új politikai rendszer sem korlátozza szolgálatunkat. Éppen ezért csak magunkban kereshetjük a hibát. Most azért fogjunk össze és folytassuk a megkezdett munkát KÁRPÁTALJÁN is!

Pátkai Béla lelkipásztor

Olvásóink írják

Egy levél Észak-Magyarországról:

Válaszolni kívánok a hozzám küldött ajándék küldeményre. Köszönettel fogadom, melyért az Úr meg fogja jutalmazni. A 20. zoltár szavaival köszöntöm a Testvéreket, akikkel együtt dolgoznak az Úr ügyéért, kiket érint a nemes szándék gyümölcse. Vigaszul bátorít mindnyájunkat, özvegyeket, magányosokat, mert sokan lehetünk szétszórva szórványokban gyülekezetétől távol. De lélekben egymásért imádkozunk, az Úr velünk van, ezt jól tudjuk. Az ő ígérteében hiszünk, hogy velünk van a világ végezetéig, bár fáj a közösség hiánya. Mi, akik hiszünk az Úr Jézusban, nincs aggodalom szívünkben, mert az Úr minden nap velünk van.

Ismételve köszönöm a szép ajándékot. Udvarnoki testvér biznyságot tett bátran életével az egész világ előtt, csodálatra méltó biznyságtételével bátorítja a gyengébbeket. Engem is. Örülni tudok annak, hogy ezen újságot megrendeltem, magam javára és épülesemre és sokat meríthetek belőle. Tegye az Úr áldott időtöltéssé, gazdaggá, ez a kívánságom, az egyedüllettemben. De nem vagyok egyedül, mert az Úr itt van velem próbáimban és átsegít mindenben. Magas korom e napjáig sok minden történt, de hálát adok Istenemnek, hogy nem hagyott magamra soha, bár a falu távol esik a gyülekezetemtől, és idősebb korom miatt nehéz

elmennem oda. Csak az Úrban nyugszom meg a 91-ik zoltár szavaival.

Az Úr áldását kívánom a Testvér életére, minden idejében!

Szlovákiai testvérünk írja:

Szeretettel üdvözlöm a kedves Testvéreket, és munkájukra az Úr gazdag áldását kívánom. Ezúton szeretném megköszönni a rejtvényért küldött kis könyvecskét, már szolgálatban is van, mert átadtam másoknak is olvasásra. Úgy szintén a Jó Pásztor lapot is köszönöm. Nem szükséges, hogy külön ide a mi címünkre küldjék a lapot, hanem lehetne együtt a Sz...-i gyülekezet részére küldött lapokkal, mert ők adják nekünk, az előbbieket is tőlük kaptuk. Tudom, nagyon drága a postaköltség és ezért ezeket szeretnék segíteni.

Még egy levélrészlet Pest megyéből:

Nagy örömmre szolgál, hogy kezemben tarthatom a Jó Pásztor c. lap eddig megjelent valamennyi példányát. Nagyon szépen köszönöm, hálás vagyok azért, hogy ezeket részemre elpostázták. Nagyon nagy érdeklődéssel fordultam ehhez az újsághoz, mivel én is vallom és hiszem, hogy ez végre egy igazi baptista újság, amiben lelkem is örvendezik olvasás közben.

Örülök, hogy van valaki, aki közösségünk építése érdekében tenni szeretne, és kívánom, hogy az Önök elé kitűzött célokat a Jó Atya segítségével véghez is tudják vinni!

Mindenképpen szeretném támogatni ezt a missziót!